

33 2025

WEEKKRANT
13 AUGUSTUS
JAARGANG 86
EDITIE 4330

P900720
AFGIFTEKANTOOR:
2099 ANTWERPEN X
AFZENDER:
HALEWIJNLAAN 92
2050 ANTWERPEN

FEDERATIE FRANDO

SINT-FRANCISCUS | SINT-ANTONIUS | DON BOSCO

“Mensen staan voor mij altijd op de eerste plaats”

Pater David Tulimelli, 43 jaar, is een Indische salesiaan die lange tijd in Soedan en Zuid-Soedan als missionaris werkzaam was. Nu is hij zes jaar in België geweest om verder te studeren. Op zondag 6 juli nam hij afscheid van de pastorale zone Leuven-aan-de-Dijle tijdens een viering in de Sint-Kwintenskerk. Op 11 juli keert hij terug naar Zuid-Soedan waar hij zijn roeping als missionaris verder zet.

Van waar in India bent u afkomstig?

Ik ben afkomstig van een regio in Andhra Pradesh, in het Zuiden van India. De bevolking is hoofdzakelijk Hindoe. Mijn familie is katholiek en als katholieken werden we er wel eens vreemd bekeken. De katholieken zijn er echt een minderheid, slechts enkele procenten. Ik zocht hem enkele dagen voor zijn vertrek op in Oud-Heverlee waar hij bij de salesianen verbleef.

Hoe bent u in Soedan terechtgekomen?

Ik droomde reeds lang om missionaris te worden. Ik ontmoette in India pater Jan Lens, salesiaan, en hij toonde me wat dienstbaarheid betekent en hoe we zorg kunnen dragen voor de mensen. Ik voelde me daardoor aangetrokken om hem te helpen. Ik zei hem enkele keren dat ik ook missionaris wilde worden. Zijn antwoord was eenvoudig: ‘Bid maar.’ Ik voelde die wens sterk in mijn prenoviciaat.

Pater Jan was toen onze geestelijke vader en hij antwoordde op mijn wens om missionaris te worden: ‘Het is te vroeg voor jou. Je bent nog te jong. Heb nog een paar jaren geduld.’ Ik was toen 16 jaar. Op mijn 17de drong ik nogmaals aan. ‘Eerst je noviciaat en dan filosofie studeren’. In mijn eerste stagejaar kreeg ik een brief van onze algemene overste uit Rome, met de melding dat als ik me er klaar voor voel, dat ik naar Rome mocht komen om me verder voor te bereiden om mis-

sionaris te worden.

En hoe ging het dan verder?

Ik heb nooit een land gekozen om naar toe te trekken. Ik kende reeds enkele talen. De vraag kwam om naar Soedan te gaan, toen nog één land samen met het huidige Zuid-Soedan. De salesianen hadden reeds verschillende paters naar Soedan gestuurd. Maar omwille van de christenvervolgung hadden een aantal buitenlandse priesters schrik om naar Soedan te gaan. Vele salesianen keerden terug uit Soedan omwille van de veiligheid. De vraag kwam en ik voelde me klaar om het te wagen en ik ging dus naar Soedan, naar Khartoem, in het huidige Soedan. De salesianen hadden er een school waar ik een lesopdracht kreeg, en we hadden er ook een parochie. In die tijd was er een Italiaanse salesiaan, maar reeds op leeftijd. Hem stond ik bij in zijn pastorale taken in de parochie, maar de hoofdopdracht was lesgeven in een basisschool. We hadden er in die tijd ook een technische school. En ’s avonds speelden we met de jongeren.

Ik bleef er minder dan een jaar en ze vroegen me toen om naar El Obeid te gaan, 600 km ten zuidwesten van Khartoem. Ik werd gevraagd om econoom te worden van de salesiaanse gemeenschap aldaar. We hadden er een technische school, maar we vingen er kinderen uit Darfur, een regio in het westen van Soedan, op, waar een groot conflict heerste en dus veel kinderen op de vlucht sloegen. In El Obeid hadden we een weeshuis met kinderen uit de regio Darfur waar ik de verantwoordelijke was. De meeste van de 400 kinderen waren tussen 15 en 21 jaar en gingen in El Obeid naar onze technische school.

En uw tijd in Zuid-Soedan, hoe ging dat?

Van 2011 tot 2018 verbleef ik in Zuid-Soedan, in die tijd onafhanke-

lijk geworden. Ik werd in die tijd lid van de bisschopsraad van het aartsbisdom Juba, en ik was er ook deken. Als salesianen zetten we ons er in voor het jeugdwerk met een 500-tal jongeren tussen 17 en 24.

Maar in de nacht van 15 op 16 december 2013 hoorden we tijdens de aanbidding stemmen. Het was ons niet duidelijk wat er gaande was. Na enkele uren gingen we kijken en zagen dat er vele vrouwen en kinderen op ons terrein aanwezig waren. We brachten de monstans naar een van onze kamers en hebben onze kerk aan hen gegeven om er te overnachten. Het ging toen over 4.000 mensen. Het was voor mij een slapeloze nacht. Het eten dat voorzien was voor de jongeren in onze school hebben we toen aan de vluchtelingen gegeven. Ze kregen een maaltijd per dag, meer hadden we niet. We hadden geen geld om meer te geven.

Zo werd ik directeur van een vluchtelingenkamp, dat ik zelf ook oprichtte, totaal onverwachts.

En hoe ging het verder na die ene nacht?

Toen we de volgende ochtend op ons domein kwamen, vonden we buiten onze gebouwen, vele doden. Ik heb samen met een van onze paters een massagraf gemaakt om hen te begraven. We kenden die mensen niet, maar wilden hen toch waardig begraven.

Nooit heb ik aan een van de vluchtelingen gevraagd welk geloof ze hadden. Voor mij waren het mensen die in nood verkeerden en dus moesten geholpen worden. Het was ook de ingesteldheid die pater Jan Lens ons in het noviciaat aanleerden. De mensen komen altijd op de eerste plaats.

Foto's: John Steffen

Lees verder op pagina 4

Colofon

DIENST ABONNEMENTEN
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
abonnements@otheo.be

ALGEMENE REDACTIE
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
contact@otheo.be
redactie@otheo.be
www.otheo.be

PUBLICITEIT
Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katien@treviplus.be
www.treviplus.be

Copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties.

KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Geert De Kerpel

Diocesane redactie Aartsbisdom
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@otheo.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN
Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-FRANCISCUS en
EINDREDACTIE FRANDO
Leo Page
Verenigingstraat 11
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN
DON BOSCO
Jef Wauters,
Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte Lostraat 202
3010 Kessel-Lo
0496 214 614
Parochiesecretariaat:
Léon Schreursvest 33
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS
Parochiesecretariaat
Tiensesteenweg 190,
3001 Heverlee
Open op dinsdag en donderdag
van 09.30 u. - 11.30 u.
Het kan nuttig zijn vooraf te bellen
op 016 25 04 59
of liefst op **0492 319215**

VIERINGEN

SINT-FRANCISCUS

Vrijdag 15 augustus
O.L.V. Hemelvaart
10 u Viering
Voorganger: Lieven Dries
Zang: Franciscuskoor
Orgel: Herman Baumers

Zondag 17 augustus
zoste zo dh jaar
10 u Viering
Voorganger: pater Leo De Weerd
Gaston Eysermans
Lector: Cécile Van Hoecke
Zang: Maria Van Eepoel
Orgel: Raoul Vereecken

Zondag 24 augustus
21ste zo dh jaar
10 u Viering
Voorgangers: Rony Timmermans
en Lieven Dries
Lector: Lutgarde Frederix
Zang: Guy Saenen
Orgel: Herman Baumers

SINT-ANTONIUS

Vrijdag 15 augustus
O.L.Vrouw Hemelvaart
11 u. viering met CD-muziek
Voorganger: Mieke Vanhooymsen
Assistent: Myriam Neves
Homilie: pater Ghislain Kasereka
Beelden: Leo Swinnen

DON BOSCO

vrijdag 15 augustus O.L.V. ten hemelopneming
zondag 7 september begin van het nieuwe werkjaar
zo 21 september
zo 5 oktober
zo 19 oktober
za 1 november
zo 16 november
zo 30 november
zo 7 december
zo 14 december
woe 24/ december

DON BOSCO- MEDITATIEGROEP

Don Bosco-meditatiegroep maandagavonden
van 20u tot 20u45 in ademtocht en
van 20u45 tot 21u15 in Dessauvage (bar)

25 Augustus
8 en 22 September
6 en 20 Oktober
3 en 17 November
1, 15 en 29 December

‘Ik ben voor ’t geluk geboren’

FRANCINE DEMARSIN is overleden op 25 juli 2025 te Wilsele. Zij werd in Wilsele geboren op Driekoningen 1951.

Wij namen afscheid van haar in de Onze-Lieve-Vrouwekerk in Herent op donderdag 31 juli 2025 om 11 uur.

Francine was vroeger zangleidster in Don Bosco.

Uit haar brief aan familie en vrienden op 19 januari 2025:

Ik weet dat mijn leven eindig is en dat dit einde in zicht is.

Ik heb 74 mooie jaren gekregen en heb een ‘rijk’ leven achter de rug. Ik heb met zoveel mensen in heel verschillende omstandigheden het leven mogen delen. Zoveel mensen zijn er geweest voor mij en zijn er nog. Ik mocht er voor veel mensen zijn. Dat maakt van mij een dank-

baar en gelukkig mens, ook nu. Die rust, die dankbaarheid, het vertrouwen, de veiligheid die ik nu ervaar, komen niet uit mezelf. Het is mijn diepste overtuiging dat ik die mag ontvangen uit de ‘Lucht’. Want “God is Lucht”, heb ik van Sig vele jaren geleden, geleerd. Levengevende Lucht. Je kan er niet zonder en je moet er niks voor doen. Lucht IS. (Voor wie vertrouwd is met Bijbelse woorden: God is scheppende Ruach, God is Geest...).

En dat is genoeg. Ik moet alleen maar ademen en er mij aan toevertrouwen. Ik voel die Lucht ook in al de vriendschap die ik mag ontdekken. Deze Lucht heeft me door de crisissen in mijn leven geholpen en helpt me ook nu om deze periode van loslaten te doorleven.

En wat na het einde? Ik weet het niet. Ik heb geleerd dat elk breekpunt in mijn leven iets helemaal nieuw in zich droeg. Zou het nu anders zijn? Zou er straks geen Lucht meer zijn? Dat kan ik niet geloven. Ik vertrouw mij toe aan mijn levenservaring en aan de getuigenissen in het evangelie. Ik vertrouw mij toe aan het geloof dat er straks, over de dood heen, nog Lucht zal zijn. Dat is voor mij nu genoeg.

Blijikbaar is mijn leven af. Zo voelt het ook. Er is iets nieuws op komst. De geboorte van nieuw leven gebeurt vaak in het donker. Dat donker maakt onzeker en is pijnlijk. Maar ook in het donker is er leven (ook van Sig geleerd). Ik ga dat nieuwe leven samen met jullie ontdekken en leren om er mee om te gaan. Lieve, lieve lezers, ik wil nu verder groeien in toevertrouwen en loslaten. Ik zal dat kunnen dank zij Lucht en dankzij de muur van vriendschap en verbondenheid die jullie weer rond mij gaan bouwen. Ik heb geen woorden om te zeggen hoe kostbaar jullie voor mij zijn. Alle liefs
Francine

Voor inspiratie over Francine's leven en werk kan je steeds terecht op: www.francinedemarsin.be

UNIVERSITAIRE PAROCHIE

Orewoet - VII beelden van minne

(c) Universitaire Parochie

In de Sint-Jan-de-Doperkerk in het Groot Begijnhof van Leuven kan je nog tot eind september de tentoonstelling met schilderijen van Koen Lemmens getiteld: **‘Orewoet**.

VII beelden van minne’ gaan bewonderen.

Koen doorwrocht het thema ‘Orewoet’, Middelnederlands voor ‘oer-

woede’ of ‘zielenstorm’. Een begrip dat we terugvinden in de geschriften van de Middeleeuwse mysticus Jan van Ruusbroec. Het woord verwijst naar een razende begeerte, een innerlijke liefdesstorm. Die wordt veroorzaakt omdat je niet mét, en niet zonder God kunt. Of omdat je doorkrijgt dat je nooit een toereikend antwoord kunt geven op de liefde (minne) die God geeft - en dat is onverdraaglijk voor de ziel.

Koen Lemmens (*1963) is als beeldend kunstenaar actief in eigen atelier waar hij werkt aan illustraties, grafisch ontwerpen, autonome kunstwerken en monumentale murale en ruimtelijke creaties. Het beeldend en ruimtelijk werk heeft vaak sacrale inhouden.

De Sint-Jan-de-Doperkerk is vrij toegankelijk van dinsdag tot en met zondag, van 13.30 tot 16.30 uur.

Abba, Vader, Onze Vader...

Viering Don Boscogemeenschap 27-7-2025
17de zondag door het jaar

Zegengebed

Voor wie zoeken in de stilte naar een vuur voor hart en handen:

Met vrede gegroet en gezegend met licht!

Voor wie zingen op Gods adem van de hoop die niet zal doven:

Met vrede gegroet en gezegend met licht!

Voor wie roepen om vrede, van gerechtigheid dromen:

Met vrede gegroet en gezegend met licht!

Voor wie wachten in vertrouwen dat de liefde zal blijven: in naam van de vader-moeder, zoon en heilige Geest.

Inleiding:

Het is volop zomer, veel zon en weinig regen. Maar toch is het niet volop genieten met alle onrecht dat we om ons heen zien gebeuren. Op het blad staat het thema vermeld nl “onze vader”. Een gebed dat we reeds heel ons leven kennen en opzeggen in verschillende versies. En vandaag lezen we bij Lucas hoe de leerlingen aan Jezus vragen om hen te leren bidden. Het heeft hen getroffen Jezus te zien bidden. Jezus vraagt niet alleen hoe het gebed te verwoorden maar ook te handelen naar wat het betekent. Het korte gebed dat Jezus daarop uitspreekt, werd de kern van alle christelijk bidden. Laten we het samen ontdekken.

Speciaal voor vandaag heb ik een blad gemaakt met verscheidene versies van het onze vader bij Lucas en Mattheus nl de Nieuwe bijbelvertaling maar ook de traduction Oecuménique Biblique, uiteraard ook onze onze vader en een oorspronkelijke Aramese versie her-taald door Bram Moerland.

Voor de duiding liet ik mij inspireren door Jef, Marcel Braekers en Mia De Walsche.

Eerste lezing: uit een tekst van

Mia De Walsche over de zachtheid van het Onze Vader

Een gebed dat je sinds je prille kinderjaren van buiten kent en vaak bidt – of opzegt – kan op de duur zijn zeggingskracht verliezen. Op mijn middelbare school kregen we Franse les van een zuster die ons het Weesgegroeit leerde in het Frans. Niet enkel om ons de taal te leren, zo zei ze, maar omwille van de betekenis. Want als je dit vertrouwde gebed in een andere taal leert, ga je weer nadenken over de woorden; je hoort andere accenten. De tekst gaat weer spreken en het kan weer een echt gebed worden. Maar wat mij bijzonder opvalt, is de buitengewone zachtheid van de inhoud van het Onze vader.

Dat Jezus God aanspreekt met “Abba, Vader” getuigt van een zeer vertrouwelijke omgang met Degene die in de geschriften van zijn cultuur wordt aangesproken als JHWH, de Ene, de Heer... En doordat Jezus ons leert te zeggen “Onze Vader” maakt hij ons deelgenoot van die vertrouwelijkheid.

Eigenlijk formuleert Jezus de tien geboden van de wet als een gebed in plaats van een gebod. In elke bede van het Onze Vader mogen we hulp vragen van de Vader zelf om mee te werken aan de komst van Zijn Rijk. Dat opent meer mijn hart dan het moeten onderhouden van een wet of een gebod.

Als ik zeg “Onze Vader die in de hemelen zijt”, dan richt ik me tot de gemeenschappelijke Vader van de mensheid, degene die in de hemel is, d.w.z. die niet gebonden is aan tijd en ruimte; Hij die ons schept als mens, niet alleen in fysieke zin, maar als liefdesbekwaam wezen; Hij die in ons werkt, en ons richt op elkaar.

Evangelie: Lucas 11, 1-13: Jezus leert bidden (uit de Naardense bijbel)

... als dan gij, boosaardig als ge zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen,

hoeveel te meer zal de vader uit de hemel heilige geestesadem geven aan wie hem daarom vragen!

Duiding

1- Vader, geheiligd worde uw naam

God als Vader aanspreken, voor ons klinkt het zo gewoon, maar in de tijd van Jezus was het zeer onge-woon. In Joodse gebeden wordt God zelden als Vader aangesproken, ook al wordt God wel de Vader genoemd van de kinderen van Israël. Maar God zo direct aanspreken als ‘Vader’ dat is heel bijzonder, zeker als dan ook direct wordt gebeden: geheiligd worde uw naam. Welke naam? Wel: die naam als ‘Vader’! Alleen God is Vader voor zijn mensen!

Impliciet hoor je de revolutionaire achtergrond. Immers, alleen de Romeinse keizer mocht Vader genoemd worden, Vader des Vaderlands, maar wel een vader die zijn kinderen doodt als hij dat nodig vindt. De keizer beloofde de volkeren in zijn imperium vrede en brood. Maar die vrede werd wel met harde hand en ontelbare slachtoffers afgedwongen en de graantoevoer naar Rome en ommelanden was te danken aan de meedogenloze uitbuiting van de boeren in het Midden-Oosten en Egypte.

In de Franse vertaling op het blaadje vind je voor ‘Laat die Naam van U geheiligd worden’, de oecumenische, Franse vertaling die zegt: Fais connaître à tous qui tu es. Jezus bidt met andere woorden dat alle mensen God mogen leren ervaren als de Abba, een nabije, om mensen begane God. Jezus bidt niet dat alle mensen christen zouden worden, maar vraagt aan God dat overal ter wereld mensen nooit vanuit angst, dwang of schuldgevoel zouden geloven, maar vanuit een liefdevol aangesproken worden.(naar Marcel Braekers).

“Moge uw Naam geheiligd wor-

den”. Daarmee open ik mij voor Zijn genade om het in de wereld werkelijkheid te laten worden, dat Zijn Naam geheiligd wordt. Jezus begrijpt dat wij de hulp nodig hebben van de Vader om Zijn Wet te onderhouden, zodanig dat Hij meer en meer in onze wereld komt wonen.

Voor mij betekent dit dat ik uitkom voor wat ik geloof.

2- kome uw koninkrijk!

Als God Vader wordt genoemd spreekt daaruit een andere politieke orde, een ander ‘Koninkrijk’ dat komt. Een koninkrijk ten dienste van de kleine mens, niet de machti-gen.

Ik verlang ernaar dat uw rijk werkelijkheid wordt, d.w.z. een rijk waar mensen ervoor kiezen zich te laten leiden door de liefde.

Het vormgeven aan het Rijk van God, wat is daarvoor nodig, wij overzien dat niet in onze menselijke beperktheid. Dat hebben wij niet in de hand. Mijn verlangen dat dit rijk er komt, leg ik aan God voor. Dat Hij mijn handelen moge aansturen zodat ik meewerk aan dat rijk. Ik ben bereid me in dienst te stellen van wat God wil.

3- ons nodige brood, geef ons dat dagelijks

Brood’ is de gebruikelijke vertaling van epiousios. Het betekent waarschijnlijk zoiets als ‘dat wat noodzakelijk is voor het leven’, het ‘broodnodige’, of zoals de Naardense Bijbel het heeft: ‘ons nodige brood’. God –niet de keizer– is de gever van wat we werkelijk nodig hebben. Daarin is God de gever van ‘brood’ in de zin van ‘alles wat nodig is om werkelijk te kunnen leven’.

4- en vergeef ons onze zonden want ook zelf vergeven we al wie in de schuld staat bij ons; en breng ons niet in beproe-ving!

We leggen Hem de noden van onze

menselijke conditie voor: onze vraag om vergeving en daardoor bevrijding, om bescherming... Ik hoor er het wereldwijde klimaat-probleem in meeklinken, maar ook Gaza, de vluchtelingen, de armoede, de oorlogen, de ontwrichte economische wereldorde. Tegelijk ben ik me ervan bewust dat alles in deze wereld verbonden is, en dat we niet los van de ander kunnen bestaan.

Ten slotte kunnen we samenvatten dat alles ons gegeven is. Alles is genade. We zijn verbonden in een levensweb, afhankelijk én verantwoordelijk.

Jezus heeft ons geleerd om vanuit de nood van ons menselijk bestaan ons verlangen naar een betere wereld, naar het beleven van het rijk van God, aan God zelf voor te leggen in een gebed. Uw rijk kome, dat het zo moge gebeuren. Dat vind ik de buitengewone, stimulerende zachtheid van het Onze Vader.

Meditatie na de communie - Oorspronkelijke Aramese versie - hertaling door Bram Moerland

Bron van Zijn, die ik ontmoet in wat mij ontroert,

Ik geef u een naam opdat ik u een plaats kan geven in mijn leven.

Bundel uw licht in mij – maak het nuttig.

Vestig uw rijk van eenheid nu, uw enige verlangen handelt dan samen met het onze.

Schenk ons wat we elke dag nodig hebben aan brood en aan inzicht. Maak de koorden van fouten los die ons vastbinden aan het verleden, opdat wij ook anderen hun misstappen kunnen vergeven.

Laat opp-ervlakkige dingen ons niet misleiden.

Uit u wodt geboren: de al werkzame wil, de levende kracht om te handelen, en het lied dat alles verfraait en zich van eeuw tot eeuw vernieuwt.

Vakantievrienden

© Andrew Seaman

Op vakantie loop je vaak nieuwe mensen tegen het lijf. Aan de rand van het zwembad op het vakantie-domein. Aan het tafeltje naast je in het restaurant. In de wachtrij voor het museum. Heel even deel je elkaars leven. Als er tijd is, vertel je iets meer. Dan moet je kiezen: wat geef je prijs aan anderen over je leven? Wat wil je van anderen we-

ten? Je stelt de vraag hoe mensen van wie je denkt dat ze tegen hun gouden bruiloft aan lopen, elkaar hebben leren kennen en je leert dat ze elkaars nieuwe ontdekking zijn sinds enkele maanden. Je hoort hoe mensen zich zorgen maken over hun al dan niet gemeenschappelijke kinderen. Je twijfelt over welke beroepsbezigheden je gaat vertellen

en wat je gaat weglaten, omdat je er geen zin in hebt dat allemaal uit te leggen. Je vertelt een paar algemeenheden over je land en je suggereert met een vaag handgebaar dat het allemaal wel wat ingewikkelder is dan een vakantiegesprek aankan.

Vaak blijft het bij min of meer nuchtere feiten: leeftijden, woonplaatsen, relaties, kinderen en jobs. Als mensen ergens omheen draaien, is er meestal meer aan de hand dan ze kwijt willen en dat is hun goed recht.

Heel soms is er een klik. Dan merk je dat mensen zich aan dezelfde dingen ergeren of van dezelfde dingen wakker liggen. Dat ze warmlopen voor dezelfde idealen en daar ook hun leven naar inrichten, op een andere plek en op een andere manier dan jij. Dat schept een band, ook al is het maar voor even.

Veel vaker is een korte uitwisseling genoeg. Je wenst elkaar verder een goede reis en je vergeet elkaar zodra je weer thuis bent of nog eerder. Thuis heb je weer je eigen vrienden, familie en burens met wie je

door het leven gaat. Vakantievrienden springen alleen tijdelijk even in dat vacuüm.

Het kan wel leerzaam zijn om achteraf even stil te staan bij wat je verteld hebt. Waarom deelde je precies die anekdote? Wat haalde je eruit om een beeld te schetsen van je ouders, je kinderen of kleinkinderen? Hoe vertelde je in één zin iets over je werk? Heb je het gevoel dat je iedereen en jezelf recht hebt gedaan of was je eerder uit op goedkoop succes met een grappig of sterk verhaal?

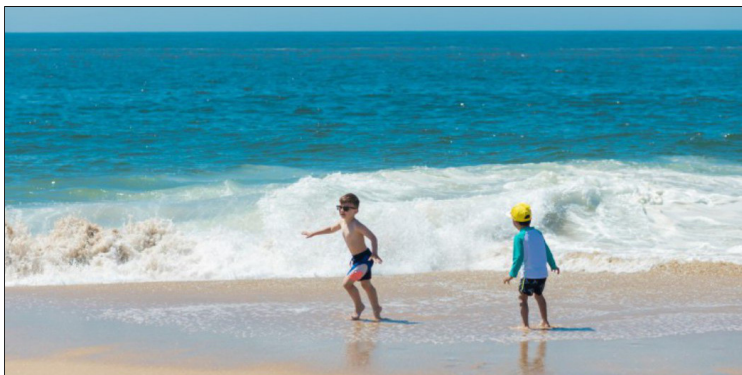
Op vakantie mag je bij korte ontmoetingen je leven even herschrijven en herschikken. Bij thuiskomst ga je toch weer gewoon verder waar je gebleven was.

Je slaat de bladzijde om en begint aan weer een volgend hoofdstuk. Altijd spannend.

Kolet Janssen

gepubliceerd op 21 augustus 2024

<https://www.koletjanssen.be/blog/vakantie>

“Mensen staan voor mij altijd op de eerste plaats” - vervolg van pag.1

In 2018 kwam pater Tuli naar België voor verdere studies en een doctoraat aan de KULeuven. In die tijd engageerde hij zich ook als meewerkend priester in de pastorale zone Leuven-aan-de-Dijle. Nederlands leerde hij niet tijdens lessen, maar gewoon al doende.

U gaat nu na uw doctoraat terug naar Zuid-Soedan. Waarom?

Vele mensen zijn verbaasd als ze dat horen. ‘Het is toch veel beter hier’, zeggen ze dan. ‘Of het is er niet veilig.’ Maar ik heb mijn roeping daar gevonden. Mijn roeping is nog sterker geworden in het vluchtelingenkamp. Dankzij mijn studies hier heb ik meer inzicht gekregen en kan ik in Zuid-Soedan nog veel betekenen voor de mensen. Ze wachten er ook op mij. Vanuit de salesiaanse orde in Rome kwam de vraag om terug te keren naar Zuid-Soedan. Ik zal verantwoordelijke worden van onze salesiaanse gemeenschap en directeur van het vluchtelingenkamp. Ik zal ook meewerken aan de lokale pastoraal. Samen met een aantal priesters zetten we ons in in 11 parochies. Op 14 juli volgt de installatieviering aldaar. Ik heb hier in België naast de studies ook veel ervaring in de pastoraal opgedaan als meewerkend

priester in de pastorale zone Leuven aan de Dijle. Ik ben hiervoor zeer dankbaar, ook aan de verantwoordelijke van het bisdom om me deze kansen te geven. Deze ervaring neem ik mee naar Zuid-Soedan en kan ik er zeker gebruiken.

Uw doctoraat had ook een link met vluchtelingen.

Ik deed onderzoek wat resulteerde in een thesis met titel ‘Perspectives on Grief, Community, and Empowerment: Supporting Women in the IDP Camps of South Sudan’, (vertaald is dit *Perspectieven op verdriet, gemeenschap en empowerment: ondersteuning van vrouwen in de ontheemdenkampen van Zuid-Soedan*), dus vanuit mijn ervaring in Zuid-Soedan. Concreet deed ik dus onderzoek naar hoe we vrouwen kunnen helpen na een posttraumatische ervaring. Ik pleit daarin voor een holistische pastorale zorg en diaconale benadering, waarbij een model wordt gepresenteerd dat gebaseerd is op zes sleutelementen: verantwoordelijkheid, relatie, middelen, veerkracht, verzoening en herstel. Ik heb in Zuid-Soedan veel ellende gezien en hier wist niemand wat er ginder echt is gebeurd. Mijn opdracht hier in België is het vertellen aan de wereld wat er ginder aan de hand is. Een belangrijke fac-

tor voor mij daarbij is deze vrouwen in Zuid-Soedan een stem geven. Hun stem is cruciaal. Deze vrouwen hebben door de miserie, en vaak ook verkrachtingen, zich altijd met God verbonden gevoeld. De meeste van deze vrouwen zijn positief. Ik heb geleerd van deze mensen hoe belangrijk het is positief te zijn. Er wordt veel gezongen en dat werkt in de goede richting.

Hoe lang blijven de mensen in het vluchtelingenkamp?

We proberen iedereen de tijd te geven en te helpen om hun leven zelfstandig te kunnen verder zetten. We geven hen bijvoorbeeld naaimachines zodat ze leren kleding maken. De meisjes geven we de kans om naar school te gaan. Als iemand zich klaar voelt om te vertrekken, zijn ze ook vrij om dat te doen. We geven hen kansen, maar omwille van de onzekere situatie blijven de meeste nog bij ons. We sturen ze zeker niet weg.

Hoeveel mensen verblijven er nu nog bij jullie?

Meer dan 40.000. En door de situatie in Soedan komen er nog steeds bij. Iedereen spreekt er ook Arabisch. Ze hebben dus een gemeenschappelijke taal, met enkele variaties in de uitspraak. Door de

spanningen in Soedan en in Zuid-Soedan vluchten er ook veel naar Tsjaad. Ook in Zuid-Soedan is het niet overal veilig.

Deze situatie maakt dat velen me vragen waarom ik terugga. Ook vanuit Zuid-Soedan raadden ze me af terug te komen. Ik ben niet bang om terug te gaan. Ik besef dat mijn leven er zwaar zal zijn, maar er zijn zeker nog mensen die zich bekommeren om onze veiligheid daar. Door mijn aanwezigheid ginder kan ik hopelijk een beetje hoop terug brengen naar die regio. Ik ben geen priester geworden voor mezelf, wel voor de mensen. Ik weet ook niet wat de toekomst brengt, maar ik ben dankbaar voor de mensen, en de mensen zijn dankbaar voor wat wij doen.

Hoe was u ervaring hier in België?

Het was een interessante ervaring, maar totaal anders dan wat ik gewoon was. Ik werd in de parochiekerken waar ik werkzaam was onmiddellijk aanvaard. De aanwezigheid van de mensen hier tijdens de vieringen waren voor mij een steun. Ze moedigden me ook aan. Ik ben blij dat ik hier kansen heb gekregen om te kunnen studeren en jullie Kerk heb leren kennen. Ik werd aanvaard en de mensen

hielpen me ook bij het Nederlands. Ze bleven me ook aanmoedigen om Nederlands te spreken, maar sommige klanken zijn echt wel moeilijk voor mij.

Tijdens de laatste viering in Leuven voor pater Tuli drukte hij zijn dankbaar uit: “Ik kwam hier toe als een vreemde, maar ben nu een van jullie. Dank u wel hiervoor. Ik keer terug naar Zuid-Soedan met een grote verantwoordelijkheid. Het leven daar zal niet gemakkelijk zijn, maar ik ben er van overtuigd dat mede dankzij jullie gebeden en Gods steun we er kunnen zijn voor vele mensen in nood. Ik wil jullie dan ook danken voor de vele vriendelijkheid die ik hier mocht ervaren. Jullie hebben veel voor mij betekent, in die tijd dat ik hier was. Voor mij begint nu een nieuw hoofdstuk. Ik zal jullie op de hoogte blijven houden van mijn leven en werk in Zuid-Soedan. En als jullie niets meer horen, dan ben ik er niet meer. Neem me mee in jullie gebeden. Dank jullie wel voor alles.”

Tom Heylencoördinator van Missio voor Vlaanderen

VLIERBEEK 900

Christophe Vekeman over geloof en verrijzenis in Vlierbeek, donderdag 24 juli

In de sfeervolle kerk van Vlierbeek bracht auteur (of beter literair stilist) Christophe Vekeman een beklijvende voordracht over wat het voor hem betekent om christelijk gelovig te zijn. Vekeman vertelde hoe hij, na lang en intens nadenken, tot de overtuiging is gekomen dat de verrijzenis van Christus daadwerkelijk moet hebben plaatsgevonden. Zonder dit feit, zo betoogde hij, valt niet te begrijpen hoe een kleine groep nauwelijks getletterde apostelen een geloof heeft kunnen doorgeven dat ondanks drie eeuwen van vervolging standhield en uiteindelijk uitgroeide tot een wereldkerk.

Bijzonder aangrijpend was hoe Vekeman verwees naar een recente mystieke ervaring, die hij ook beschrijft in zijn jongste boek 'Tot God'. Deze ervaring bleek voor hem een ware eye-opener: het inzicht dat de verrijzenis niet enkel een historisch feit is, maar iets dat zich steeds opnieuw voltrekt en oproept tot vertrouwen in God, zelfs – of juist – in tijden van twijfel.

De avond werd muzikaal opgeluisterd door Paul en Odette, die opnieuw het beste van zichzelf gaven. Ditmaal kozen zij voor werk van componisten uit de late barokperiode in Zuidelijke Nederlanden. Fluit en orgel wisselden elkaar af in een originele variatie op het Magnificat (Tienenaar Jean-Jacques Robson) of smolten samen tot een harmonieus geheel in het Allegro Moderato van de Brusselaar en hofcomponist Ferdinand Staes, wat de diepe thematiek van de avond op een prachtige manier extra reliëf gaf. Paul Van

Hooff vertelde me dat de vader van Staes uit Wezemaal kwam, het zoveelste bewijs dat het talent in onze streek welig tierde.

Een bezinnende avond die lang zal nazinderen bij wie erbij was.

*Tekst © Chris Verslype
Foto's © Dirk Motmans*

